Година III. Сливен, 15 Септември 1893 г. Книжка VI.

НАСТОЯЩОТО СПИСАНИЕ СЕ ПОСВѢЩАВА НА СЪВѢСТТА И РАЗУМА.

НОВА СВѢТЛИНА

ВАЖНО ИЗВѢСТИЕ.

Тъзи е третіата година от как слѣдва да се издава и редовно изпраща на абонатитѣ „Нова Свѣтлина“; обаче, из послѣднитѣ тѣзи, мнозина не са си внесли никак абонамента. Ний покорно молим всички изобщо, както тѣзи които са внесли по нѣщо, тъй и тѣзи които не са никак внесли, да благоволіат да си доплатіат напълно абонамента до послѣдніата тъзи година. Който до края на тъз година не си внесе напълно абонамента, щте му се прекрати изпращанието на „Нова Свѣтлина“ за четвъртата година.

Целта на това списание е повече морална от колкото материална—достаточно е само то да си покрива разноскитѣ. Във това отношение молим сѣкиго да благоволи да си внесе абонамента, който е 5 лева за три коли и половина печатни със „Здравословие“.

Комуто не се щте да плати ние го умоліаваме да благоволи да ни изпрати обратно всичкитѣ книжки.

Редакциата

ТЕОРИА И ПРАКТИКА НА СПИРИТИЗЪМА.

Дѣйствително доказателство.—Сомнамбулизма.

Че нашата душа е независима от тѣлото ни, доказва се чрѣз іавлениата на сомнамбулизма.

Сомнамбулическото положение е достъпно на разни степени; но съштинскиа сомнамбулизм се ха-

рактеризирва от двѣ твърдѣ точни положения, които показват іасно душевната автономиа.

Тѣзи двѣ положения са: 1-о уединението на человѣка; 2-о непомніанието штом се той разбуди.

Опита доказва че съштинскиа сомнамбул е съвършенно изолиран от вънкашниа свѣт; той не е в отношение освѣн с магнетизатора си и само посрѣдством него с другитѣ хора.

Чуствата се нахождат в прѣкъснато положение, общата даже чуствителност е уништожена; іавно е че отношението не става чрѣз органитѣ; то става направо, душа с душа.

Това закліучение се потвърдіава, в послѣдуіуштитѣ сомнамбулизми, от іавлениата на привлекателността, от предаванието на чуствание, мисълта, воліата, които стават без посредството на нѣкой знак, движение или органическо дѣйствие, само чрѣз самата воліа на магнетизатора, изразено умствено.

Іавно е, че във сичкитѣ от това естество іавления, душата на магнетизатора е, коіато дѣйствува направо върху душата на магнетисаниа, и коіато указва на послѣдніата едно опрѣдѣлено движение, едно чуствание, една мисъл, едно желание.

Второто характерично положение на сомнамбулизма: непомніанието на приспаниа, штом се той разбуди, не е по-малко доказателна.

Подир завръштанието си в своето нормално положение, сомнамбула не помни нищо от това което се е случило, това което е говорил или завършил във време на своето сомнамбулическо положение.

Но штом премине пак в едно сомнамбулическо положение, той си спомніа, не само за извършиванието на нѣшта във време на други по-предни сомнамбулизми, но още и за нѣшта които са станали в будно време тъй добрѣ, както когато е буден.

Това странно іавление показва че съштествува в человѣка едно вътрѣшно чуство, което е съштата душа, и на коіато вънкашнитѣ чуства не са освѣн

едно разширение, което се вдава във външния свѣт за да знае што става; тѣзи външни чуства във време на едно сомнамбулическо положение се въздръпват или прибират къмъ вътрѣшността на душата.

Можем да сравним человѣка с едно дърво на което вътрѣшното чуство се нахожда в пъпъа а външното в коренитѣ.

Аналогически с естественія свѣт, человѣческото дърво што се вдаде в духовния свѣт, чрѣз стебло, клоништа, листи, цвѣт и плодове.

Понеже в едно сомнамбулическо положение человѣк може да си спомни за сичкия живот, коги когато е буден, той не помни, и то не до там добрѣ, освѣн това което се е случило в сегашния му живот, то се слѣдва че истинското сѣдалиште на паметта е във вътрѣшното чуство.

Ако паметта съштествува във вътрѣшното чуство, вън от организма, тіа може слѣдователно да живѣе подир смъртта, подир разсипленіето на органитѣ*)

Нека сега извлѣчем от тѣзи чрѣз опит доказани дѣйствія, слѣдствіата, които естественно произлизат.

1-о От това че сомнамбула е в съобщтение с магнетизатора си душа с душа, без посредството на никакъв тѣлесен орган, се следва че, даже при живѣ, душата е независима от организма и може, без него, да изпълніава своитѣ си интелектуални (умственни) дѣйствія.

2-о Ако душата е независима от организма, тіа може и трѣбва, следователно, да продължава живота си подир разрушението на тѣлото.

3-о Ако двѣ въплътени души, както са тъзи на сомнамбула и тъзи на магнетизатора, могат да се съобщтават помѣжду си без никакво органическо срѣдство, то нищто не може се противи щтото една душа безплътна да се съобщтава с една коіато е въплотена.

*) В человѣка съштествуват двѣ памѣти: 1-о физическа и 2-о духовна.

Трѣбва добрѣ да знаеме, че душата не си измѣнiава естеството когито си измѣнiа положението. Приживѣ, тiа е подложена да съштествува под нѣкакъв си начин; подир смъртта, тiа е тоже подложена да съштествува, но не под съштиа начин, условието се измѣнiа; при сичко туй тiа сѣкога е съштата душа.

Съобштението на мъртвитѣ души със живитѣ е следователно нѣшо възможно. Има ли го дѣйствително? Ето въпроса, който трѣба да се разрѣши чрѣз набліудението и опита

4-о понеже душата си напомнiа в сомнамбулизма, когито органитѣ са в прѣкъснатост, положенията си в будно време, както и тѣзи в сумнамбулическо време, то следва че тiа се движи, дѣйствува и размишлiава независимо от органитѣ.

Следователно тiа може да следва да дѣйствува и се движи, и тогива, когито е съвършенно раздѣлена от тѣлото.

5-о Понеже душата съхранiава своiата дѣiателност подир раздѣлението от тѣлото, то тiа може, в нѣкакъв размѣр, в нѣкои, опредѣлени или не, случаи и състоiания, да дѣйствува върху други тѣла, както тiа е дѣйствувала върху съштото си тѣло когато е била с него свързана.

Както го е забѣлѣжил Ван—Хелмонт. дѣйствието на душата, вън от нас, не е повече чудесно от колкото то е върху собственното наше тѣло. Едното и другото от тѣзи дѣйствия са въпрос дѣйствителен.

Ако чуственнитѣ предавания и тѣзи на мисълта, на волiата доказват независимостта на душата относително до организма, сомнамбулистическитѣ iавления от iасновидство и предвиждание са още повече доказателни.

Сомнамбула вижда вътрѣ в тѣлото на тѣзи които го консултират; той открива болѣститѣ от които тѣ са заразени; той указва тѣхнитѣ премiални фази, даже и бъдѣщи, и предписва нуждитѣ лѣкарства.

Нахождат се сомнамбули, даже хора в будно положение, които откриват водни извори, каменни въглища, метали, и прч.; сичкитѣ тѣзи дѣйствия, независими от чуствата, са душевни свойства.

Предвижданието е още едно по ѣсно и по-удивително доказателство, за душата, и за нейното прѣвъзходство над органитѣ, които тіа въодушевіава, и без които тіа може, но тѣ без неіа не могат.

Не е сичко туй. Сомнамбулизма ни води по-далеко, като ни доказва не само душевната автономиа, но още и нейното преживіаване подпр смъртта.

Ѣсновидството и виждането.

Дѣйствително, нахождат се сомнамбули, които са надарени със способността да виждат умрѣлитѣ, да ги чуват и да говоріат с тѣх. Срѣщтат се даже хора които притежават таіа способност в будно положение.

Тѣзи сомнамбули или медиуми—ѣсновидци описват физически. моралното състоіание и характера на тѣзи умрѣли които виждат, без да са ги видѣли или познали нѣкога когато са били живи; тѣ ги описват тъй, дѣто тѣхнитѣ родпини или приатели да могат да ги познаіат; по нѣкоги даже казват и имената им.

По нѣкога се случват много ѣсновидци в едно мѣсто и сички виждат едни и същи духове; тѣ ги описват отдѣлно и тѣхното описвание излиза съобразно.

Ако това съгласие се представеше един само пъть, можеше да се каже: това е една случка; но то се срѣщта често; не се изисква освѣн да се изслѣдва с търпение и искренност.

За модерната наука, тѣзи виждания не са освѣн чисто и просто халлуцинации; остава да се узнае какво е една халлуцинаціа.

За нас тѣзи виждания доказват обективната точност на духовотѣ и душитѣ на мъртвигѣ.

При това доказателство може да се прибавіат още много други; но тѣ нѣма да бъдат повече довѣрителни за тѣзи които не вѣрват.

Не трѣбва следователно да търсим с голѣмо упорство да убѣдіаваме безвѣрнитѣ. Нека бъдем търпеливи и снисходителни за другитѣ, толкова, даже и повече, от колкото ние желаем тѣ да бъдат за наз.

Ако те не са видѣли, защо ние искаме да повѣрват?

Ако тѣ са видѣли без да се убѣдіат, то е че тѣ или не са проумѣли, или не искат да проумѣіат като не вѣрват.

В първиа случай, тѣ са за съжеліавание по причина на тѣхната умствена слабост. Във вториа, тѣ са за съжеліавание още повече по причина на тѣхната сърдечна слабост.

Тѣ са доволно нещастни дѣто са лишени от утѣхата, коіато произвежда умственното вѣрвание в бъдъштиа живот; при това неблагополучие трѣбва ли да им се притуріат още други физически мъки каквито бѣха в употрѣбление в други времена?

Потрѣбни условиа за спиритическитѣ опити.

От сичко туй, което предшествува, следва че душитѣ на умрѣлитѣ съштествуват обективно, и че съобшенията мѣжду тѣх и наз са не само възможни, но и дѣйствителни.

Вие ште ми кажете: „Сомнамбули, доволно іасновидци, дѣто да виждат духове и да приказват с тѣх, се нахождат рѣдко; в случай че аз не мога да се сдобиа от тѣхното посредничество за да имам едно доказателство от опит, то аз съм принуден да се ограничa в доказателствата на благоразумието и на разсъждението.

„Следователно, в един такъв случай, безмъртноста на душата ште бъде за мене повече като **един член на една вѣра от колкото на една наука;**

освен ако ми покажите други нѣкои по-практични средства, чрез които да остановіа моето убѣждение“.

Точно тука, ліубезна моіа Софио*), аз исках да дойда; іасността с коіато вие вкратце изрѣкохте това, което аз ви казвах, ми доказва че вие сте ме добрѣ разбрали, и че ние можем без никаква грижа да следваме пътьа си в областта на спиритизма.

Следователно, отпуснете ми още нѣколко минути внимание, и близо ште бъдем към цѣлта на вашитѣ желаниа.

Понеже съобштението става душа с душа между мъртвитѣ и живитѣ, вие разбирате че нашето тѣло, нашитѣ вънкашни чуства, са едничкото препіатствие на непосредственото отношение.

За да се постанови това отношение, следователно, трѣбва:

1-о Или живиа да се изолира от вънкашниа свѣт, и да се съсредоточи към вътрѣшността си;

2-о Или умрѣлиа да се изсрѣдоточи, да стане вънкашен, един вид вештествен;

3-о Или всѣк от своіа страна да положе своето, за да се извърше на половина постъпката.

Първата случка е в сомнамбулизма, но, както казахте, всѣк нѣма достаточна сила за съсредоточване, дѣто да може да влѣзе, самичак или с помошта на едного другиго, в това положение.

Втората случка са іавіава в самоволното поіавление на духоветѣ и в разнитѣ іавлениа, които тѣ правіат без наз и въпреки наз.

Третіата случка е таіа, коіато има най-благоприятни условиа; таіа употрѣбіават в призванието на духоветѣ. Но тіа е най-опасната, както ште видим по-долу.

Ште се постараіа да ви дам нуждитѣ наставлениа върху тѣхното употрѣбление, за да можете да си служите без да подпадните в злоупотрѣбление.

*) Цѣлата тъзи статиа автора іа писал във вид на утешение към една дъштеріа, коіато изгубила майка си.

Три условиа са потрѣбни за да сполучи едно призвание. Трѣба:

1-о Позволението Божие;

2-о Воліата на призователя;

3-о Воліата или съгласието на призованиа.

Че позволението Божие е едно условие без което не се може, се забелѣжва от това дѣто душитѣ и ангелитѣ са подложени нему, т. е., зависими от Бога.

Че воліата на странитѣ е тоже едно потрѣбно условие, става іавно само по себе си.

Не трѣбва даже да се удивліаваме ако сѣкога не можем да сполучим съединението с духа когото желаеме, и ако нѣкога го сполучваме с тѣзи които не желаеме.

Тѣзи несполуки, на мѣсто да отслабнат спиритическата доктрина, іа подтвърдіават: Духа отива там дѣто ште. Бог позволіава когато го намѣри за добрѣ. Отдѣлената душа се съгласіава да се съобшти според, както казва Сведенборг, „преобладаіуштата ліубов", т. е. според нейнитѣ сродни свръски, нейната благосклонност и симпатиа, нейнитѣ обшти чуства или идеи с призователя и проч.

Случката, коіато, по нѣкои причини, подбужда към съобштениата, е един опасен източник за лица които злоупотрѣбліават с призваниата, които продължававаат засѣданиата много дълго време, или които ги повтаріат много често; и особенно за тѣзи които си мечтаіат, научно, че духоветѣ трѣбва да са под тѣхната заповед, под тѣхниа произвол, и че спиритическитѣ опити трѣбва да сполучват математически, както физическитѣ или химическитѣ.

Наскоро ште дойдем върху таіа опасност, и върху срѣдствата да іа предварим и поправим. Преди това, подобава да ви покажа постъпването на начина върху призваниата.

Прежевіавание на преобладаіуштата ліубов.

Не дѣйте, драга ми Софио, увеличава мисълта ми, и да закліучавате от това дѣто душитѣ си имат заніатие на онзи свѣт, че тѣ не се интересуват никак в наз и в нашитѣ дѣла, и че е съвсѣм празно нѣшто да си мечтаеме че са тѣ които отговаріат на нашитѣ призваниа.

Това мнѣние може да се обори като лъжливо 1-о чрез преданието; 2-о чрѣз подобието, и 3-о чрѣз опитността.

„Чрез преданието“. Дѣйствително, едно голѣмо количество древни писатели се са изразили противно на това което си бихте помислили. Мога да ви покажа авторитета на Виргилий и много други; но понеже аз веке ви говорих за Максим де Тир, аз ште ви поднеса това което той казва относително до въпроса.

„Когито душата се отдѣли от тук за да отиде там, тіа като съблече тѣлото си и го остави да гние в земіата, незабавно и чрез един неизмѣніаем закон, от челевек става демон, и разглежда с чисти очи предмѣтитѣ които ѝ са собственни; погледа ѝ не е веке помрачен от тѣлесната мъгла, ни смутен от разнообразността на лицата; никой гъст въздух не іа никога забикаліа, а напротив очитѣ ѝ като са в положение да разглеждат хубавото, ѝ произвеждат и най-съвършенната радост в това разглеждание.

„Тъзи душа като си помисли върху преминалиа си живот, намира че нейната участ тогива е била окаіана; от това тіа се развеселіава, и се счита за щастлива от това си положение. Тіа си спомніа тоже за положението на души с които е била блиска, и които са опите на земіата; тіа иска, чрѣз едно дѣйствие на ліубовта от коіато е препълнена за человецитѣ, да се намѣри при тѣх, с наклонност да ги подкрепи когато тѣ се колебаіат. От една друга страна Божеството дѣйствително задължава тѣзи души да

надстойват над хората от сѣкакъвъ видъ и в сѣкакво положение, да ги спомагат в тѣхнитѣ намѣрения, и в занаіатитѣ които упражніават"

Максим предполага тук една душа коіато се е владала добрѣ във време на живота си и коіато се награждава за своето достоинство. Това е положението на вашата добра майка. От това съдете ако тіа е за съжеление.

Мнението, че отдѣлнитѣ души от наз, са хладнокръвни към наз, е тоже противно на подобието.

Когато сме в пътешествие в далечни мѣста, не си ли напомніаме с удоволствие нашето родно мѣсто? Таіа лубов към нашето огнище понѣкога не произвежда ли болѣстта назоваема носталгиа—даже по нѣкога и смърт?

Обратно, когато сме веке в дома си, не ни ли прави удоволствие да мислим за мѣстата които сме обходили, и да разказваме какво сме там видѣли?

Подир свършването на нашето прибивание по земіата, може ли да бъде другоіаче?

На конец това мнѣние е невѣрно и прѣд опитността.

Както видѣхте, справедливо можем да вѣрваме че древнитѣ не са били до там потвърдителни върху положението на душитѣ подир смъртта, като не са имали дѣйствителни доказателства за подпорка. При сичко туй тѣ са познавали тъй добрѣ както и ние практикуването на призваниата.

Както и да бъде с древнитѣ, ние имаме много опитни доказателства в това че душитѣ на мъртвитѣ слѣдват да се занимават с родними и приатели, които тѣ са обичали и са оставили върху земіата.

Тѣ ни дават добри съвѣти и добри вдъхновения. Случва се даже дѣто тѣ да се заинтересувани повече в нашето благополучие—даже материално, от колкото ние сами.

Сведенборг увѣріава, че отдѣлнитѣ души съхраніават в онзи свѣт това което той нарича тѣхната

„преобладаіушта ліубов“, т. е., че тѣ обичат да спомагат тѣзи хора които се занимават със същото заніатие с което тѣ са се занимавали, когато са били на земіата.

Един поет може да бъде вдъхнат от един друг; един лѣкарь от един лѣкарь и прч. Това се съглежда често.

Сведенбурговото увѣрение не е частно; много по-преди, Максим де Тир, когото аз често ви цитирам и когото аз ви съветвам да прочетете, е казал че демонитѣ, т. е., духоветѣ когато са били особно привързани къмъ нѣкой земен прѣдмет, не се отричат от него в новото си положение“.

Следователно, вѣрвайте на здраво, драга ми Софио, че вие не сте раздѣлени от майка си освѣн нагледно, че тіа е сѣкога при вази.

Ако не іа виждате, не іа ли чуствате?

Доказателство за сѫщността на един дух.

Под това заглавие прочитаме в „Revue spirite“ слѣдуіуштето:

Много съобщтениа бѣха веке получени чрѣз движението на масата, когато своеволно дойде един дух та се іави по сѫщтиа начин, като ни каза че познавал едного из нази.

Ние бѣхме трима, от които само двама имаха ръцетѣ си върху масата.

Въпр.—От дѣ сте?

Отг.—От Даннемариа.

—Обичате ли да ни покажите името си?

—Не.

—Защто тогива дойдохте тук? без съмнение имате нѣшто да ни кажете?

—Не знаіа; една сила ме принуди да дойда.

—Сте ли в съзнание на вашето положение, на вашето състоіание?

— Да.

— Има ли много време от както сте умрѣли?

— Не.

— Можем ли да разчитаме на години?

— Не.

— На месеци?

— Не.

— На дни?

— Да.

— Колко дни?

— Осем.

— Сте ли благополучни?

— Не.

— Вѣрвате ли в Бога?

— Не.

— Без съмнение вие сте отказвали да вѣрвате и в безсмъртието на душата?

— Да.

— При всичко туй вие вече познавате добрѣ, че, без тѣлото си, вие съществувате?

— Да.

— Добрѣ! от дѣ произхождате; сте ли от веки веков?

— Не знаіа; не.

— При всичко туй, вие сте имали едно изхождение, едно начало?

— Да.

— Тогива вие произхождате от нейдѣ. Наречете го Бог, Творитель, Върховна сила, Справедливост, Добрина, Безконечна мъдрост, Същество първоначално, Същество на съществата, думата не врѣди никак, при всичко туй това същество съществува понеже то ви е сътворило; припознавате ли го?

— Не.

— Вѣрвате ли, че вие съштиа, че вселенната, че всичко, което съществува, е следствие на една случайност?

— Да.

—Приповнавате ли поне, че нѣма дѣйствие без причина?

—Да.

—Тогива, защто отказвате причината, като гледате дѣйствията? Таіа случайност е едно нѣшто, понеже тіа ви е произвела?

—Да.

—Таіа случайност е следователно един Творитель?

—Не знаіа..... Видѣх дѣцата си.

—От осем дни насам?

—Да.

—Съпругата ви съштествува ли още?

—Да; аз не исках да іа вида.

—Види се да имате лошав спомен от неіа?

—Да.

—Добрѣ, приятельо, но каквато и да е обидата, коіато тіа ви е направила, то упростете іа?

—Не.

—Вѣрвате ли, че вие имате един дух водитель, един покровител, който черковата именува ангел хранител?

—Да и не.

—На конец нека предположим, че той съштествува, желаете ли да го видите?

—Да.

—Направихме една молитва и в едно късо време той отговори:

—Виждам го..... Предпочитам да ми се говори в единственно число.

—Понеже твоіа ангел хранитель е при тебе, попитай го, ако Бог съштествува?

—Той каза че съществува.

—Попитай го ако това, што ти казвам е вѣрно?

—Да.

—Имаш ли довѣрие в мене?

—Да.

—Ти виждаш, че аз нѣмам намѣрение да те къжа?

— Да.

— Е, добрѣ! искаш ли да ма слушаш?

— Да.

Аз му изтълкувах и му описах до колкото ми бѣше възможно што е человеческото съштество, защто то съштествува, какви са неговитѣ участи и прч. прч. като свърших с молба да преклони да упрости жена си, нѣщо което той обѣшта.

— Желаеш ли тъз ношт да дойдеш да ме навидиш, като опиташ да ма похватиш или да удариш нѣколко удара?

— Да.

— Освободен ли си веке от материата?

— Не, аз още съм свързан с там долу.

— Можеш ли и искаш ли да дойдеш с мене утрѣ вечер?

— Да.

Аз му изтълкувах, че там ште се намѣрат медиуми чрез които той може да говори.

— Искаш ли да опиташ, като употрѣбиш органитѣ на тѣзи лица, да ми говориш?

— Да, ште видіа.

— Приателю, преди да се раздѣлим, аз те моліа да имаш дързостта и добрата воліа дѣто да обіавиш грѣшкитѣ си, да припознаш и да подтвърдиш истината, коіато ти се представліава, да молиш Бога да те помилва, той не отказва никога на исканата молитва от неговитѣ чада. Моліа те,—искаш ли?

— Да.

— Сега желаш ли да ми кажеш името си?

— Да, Корниер Елеонор.

— Сбогом, приателю, извини и утрѣ?

— Да.

Нѣкой си, който стоеше в съшгата къшта и който имаше роднини в Даннемарка, се бѣше предизвѣстил да пише на роднинитѣ си и ги попита за смъртта на Корниера Елеонор. Писмото бѣше веке готово

за изпращание, когато той получи с пощтата едно писмо от сестра си, коіато му пишеше и го извѣстіаваше за смъртга на Корниера Елеонор.

Забелѣжкитѣ на У. Крукс по сеанситѣ на Д. Д. Іум.

(„Ребус")

(Продължение от кн. IV и V)

Сеанс на 31 Іули 1871 год. от 8 ч. 30 м. до 11 часа вечерта.

Присъствуваха: Г-н Д. Іум, Госпожа П. Крукс, Г-жа Берд, Г-н Кокс, Г-жа Хъмфрей, Доктор Берд, Г-жа А. Крукс, Г-н и Г жа У. Крукс. Бѣхме в стаіата дѣто се вечеріа, коіато се освѣштаваше ту с газова лампа, ту с спиритна, ту със свѣшт. Масата, на коіато се ѣде, не бѣ добрѣ прилѣпена: по средата имаше отверстие около четире діуйма в ширина. На неіа се намираха следуіущитѣ предмѣти: хармоника, малко ръчно звънче, дъсчицата, книга, молив, едно късче фосфор, от което половината бѣ потопено във водата и една спиртна лампа с фитил.

Масата (стола) през всичкото време бѣ покрита с една покривка. При запалването на сеанса горѣше газовата лампа.

След десет минути стола захвана да се друса силно; в два до три случаіа по нашето желание, тѣзи силни, кратковременни друсания се повториха до едно опредѣлено число пъти. Като взе хармониката, Іум іа постави под стола по обичнна си начин; изведнъж по неіа захванаха да се чуват отдѣлни ноти, Г-н и Госпожа Берд тикват се под стола и виждат, че хармониката се надува. Угасіава се газената лампа и се запалва спиритната; от желтна пламък на тази лампа лицата на всичкитѣ присъствуіущи станаха блѣди, като на мъртви; кораловитѣ украшения, които г-жа У. Крукс имаше измѣниха цвѣта си. Като сне от себе си кораловата огърлица, жена ми

ія тури на покривката около спиритната лампичка, тъкмо на отверстието, което бѣ образувано на стола. Тутакси покривката на това същото мѣсто захвана да се подува, и коралитѣ захванаха да се мърдат; това се повтори два три пъти.

Ium спустна хармониката на діушемето и си тури ръцетѣ на масата. В скоро време като захвана да се чува нѣкакво движение на инструмента под массата, Ium помоли съсѣдкитѣ си, Госпожа Уилиам и Госпожа Р. Крукс, да му държат ръцетѣ в своитѣ, а мене—да тура моитѣ крака върху неговитѣ, което се и изпълне. По такъв един начин Ium нѣмаше физическа възможност да се допрѣ било с крака било с ръце до хармониката; освен това и лампата свѣтѣше тъй іасно, щото всички участвуіушти в сеанса можеха да слеціат движенията на медиума. Щом хармониката захвана да свири и се изсвириха нѣколко пѣсни, всинца се убѣдихме, че това се произведе без участието на Іума.

Господин Ium заіави, че хармониката се намира на колѣнетѣ му и че сама се озовала. Той ія подига и тіа захваща да свири въ ръката му (Ium си стоеше тъй, както и по напред); след това той заіави, че ія нѣма в ръцетѣ му и тури тѣзи последнитѣ на массата. Ний пак чухме свирніа от инструмента под массата, след това озовава се на моитѣ колѣне; аз си спустнах ръката под массата, и тіа (хармониката) се тури в неіа. За една минута аз ія подържах но тіа не издаде никакъв звук; когато ія подадох в дѣсната ръка на Ium, тутакси се чу една мелодиа, коіато Г-н Кокс поиска да се изсвири: „Ye Banks and breas". След това пѣсента се изсвири извънредно хубаво. Нѣкой си изказа мнѣние, че такива трѣбвало да бъдат пѣснитѣ от другиа свѣт. На това се получи отговор:

„Сега ія слушайте!"

Минутно хармониката спрѣ; тогива ний намалихме свѣтлината на газовата лампа до толкова за

да можем да виждаме всѣкиго от окръжаіуштитѣ, и хармониката отново захвана да свири. Іум стана и тури хармониката на массата, като іа намѣсти срѣшту Д-ра Берда, и ний всички видѣхме, как инструмента с голѣма сила се свиваше и разтѣгаше, слушахме, как той звучеше. Всичко това ставаше и тогава даже, когато Іум іа обвѣси, като іа закрѣпи на една тънка връв, коіато аз прокарах през една от дупкитѣ на хармониката.

Г-жа Кокс, като държеше една китка под массата, помоли да се вземе от ръката ѝ и да се поднесе на една от дамитѣ. Китката бърже се взе от неіа; по-послѣ, когато ний бѣхме іа вече забравили, на крайа на стола, между госпожа Берд и господин Р. Крукс, се забелѣза нѣкакъв си бѣл прѣдмет който то се мѣстѣше насам, нататък. Като се приближихме и го разгледахме, указа се, че то е китката на госпожа Кокс. В това също време госпожа Берд извика, че нѣщо іа държало по рокліата. Полученото съобщение гласѣше:

„На Вас носим китката“! Между това Іум, като падна в *транц* тихичко се разговарѣше с Г. Р Крукс, след това стана и захвана със слаби стъпки да се разхожда из стаіата; послѣ как сѣдна, като говорѣше, че мислитѣ му изчезват и скоро засна. Получи се фразата:

„Снемете си ръцете от массата„! Ний си снехме ръцетѣ. Не се мина минута и се зачу една гіуріултна: захвана да се повдига записното ми тефтерче, върх което аз бѣх турил една книга („случки в живота ми“), за да не се разтваріа; книгата се плъзна по записното тефтерче, като се повдигаше на всѣко помръдване около един діуйм. Всичкитѣ присъствуіушти видѣха това и іасно чуваха шума, който се произвеждаше от движението на книгата. След това нищо вече не се случи, и нам се каза: „прекратіаваме, че силата ни се изтощи“.

След това ний свършихме сеанса. В продължение на втория сеанс Госпожа Уиллиам Крукс, коіато стоеше редом с Іум, чувствуваше постоіанни допирания и гладіания по ръцетѣ си, същото забелѣзала, че около неіа под покривалото на массата се іавіават нѣкакви пръсте. Аз и Госпожа А. Крукс също почуствувахме тѣхното прикосновение; по нашето искание тѣзи пръсти ни удариха по ръцетѣ. На петелката на Іумовия сіуртіук имаше един трандафил; около него Госпожа Крукс видѣ два тънки пръста (малкия и показалеца), че късат листата от него, нѣкои от които се турѣха около мене на массата, а другитѣ бидоха поднесни на Госпожа Р. Крукс. На три пъти жена ми видѣ, че се іавіава цѣла ръка, коіато да преминува под нейнитѣ ръце, които бѣха въз массата. Тази ръка бѣше малка, пълна и изіаштна; тіа іа видѣла само до китката и като че ли се измъкнала от нѣкакво си облаче.

Тутакси всички видѣхме нѣшто голѣмо и свѣтливо над главата и лицето на Іума; Госпожа У. Крукс заіави, че то било ръце.

След това Іум пак взе хармониката с едната си ръка (като продължаваше да стои между Г-жа И. и Г-н В. Крукс) и така іа протѣгна, щото ний всички можахме да видим като іа свива, и чухме от неіа още една пѣсен. Г-жа Крукс и Іум видѣли нѣкаква свѣтлина на долніата част на инструмента, т. е., около клавишитѣ а останалитѣ се убедихме, че звуковетѣ са се възпроизвеждали с натискание ту на еднитѣ ту на другитѣ от клавишитѣ. Силата, коіато възпроизвеждаше тѣзи движения тъй іасно и полека, несъзрѣна от болшинството измежду нас, като че ли искаше да ни докаже, че дѣйствително знае да свири този инструмент. Іум като іа държеше по такъв начин пред очите ни, изсвири ни се още една прекрасна пѣсен.

След туй Іум се доближи до мен отзад ми и, като ме помоли да си простра лѣвата ръка, тури ѝ

хармониката но да се забелѣжи, че клавишитѣ бѣха на надолу, и изведнъж предніата част захвана да се свива. Изведнъж той отне от неіа ръката си, но хармониката не се мръдна от мѣстото си. Той си тури ръката на рамото ми, и всички можеха да се убедїат, че в това време, когато никой не се коснуваше до хармониката, тіа издаваше отдѣлни звукове, които не бѣха никаква пѣсен.

След това Іум пак си сѣдна на стола и с удари каза ни се, да премѣстим стола на един или два діуйма.

Госпожа Т. си допрѣ пръста до дѣсницата и тутакси от неіа се чуха удари.

Малката дъсчица, коіато бѣше върху книгата на стола, се помѣсти на нѣколко діуйма. От хармониката се чуха в това време нѣкакви звукове, когато тіа бѣше на земіата и Іум никак не се допираше даже до неіа. Единиа край от хартиата, който бѣ подкривен под дъсчицата (най-ближниа до госпожа Крукс), на нѣколко се подподигна и отпустна. Последнитѣ три іавленіа станаха в същото време.

Аз почувствувах нѣкакво допиране до колѣното си; веднага след това г-жа Крукс и г-жа И. заіавиха, че същото и тѣ почувствували.

В това също време аз спустнах под масата едно малко звънче; то ми се подпесе и захвана да звъни, като че ли описваше кръг. След това госпожа И. го взе из ръката ми, и то ѝ се показа мекко и топло.

В дъсчицата се забелѣза едно бързо и не голѣмо движение.

Г-жа Крукс видѣ ръка, чиито пръсте се допрѣха до китката, коіато Іум имаше на една петелка от палтото си; тази ръка извади китката и іа подаде на госпожа И., а листа му на господин Т.

Само г-н Іум и г-жа Крукс видѣха какъ тази ръка, пренесла цвѣтето и листа по въздуха на друго мѣсто.

Госпожа Крукс пустна под масата една роза; най-напред тіа била побарана и послѣ взета от ръката ѝ. Звукове, прилични на тѣзи от барабан се чуваха от хармониката. Дъсчицата се застоіа на един отъ ръбоветѣ си, закрепи се на един от краищата си и пак падна, но бърже пак се подигна с три-четири діуйма над стола, и, като обърна единиа си край към госпожа Крукс, почна да описва във въздуха един кръг над нашето събрание. След това тіа се повдигна още по на високо, премина през главитѣ ни и падна надалеч от събранието ни.

Другата малка дъсчица силно се раздвижи, като оставѣше на хартиата следи от карандаша. Тіа се подвзе от масата и захвърча по разни направленіа. В това същото време, когато тази дъсчица се носѣше из въздуха, около насѣдалитѣ, хармониката пък свирѣше една пѣсен в ръката на Іума коіато стоѣше под ръката на госпожа Крукс. Когато дъсчичката хвърчеше, приближи се до госпожа Крукс, коіато като протѣгна ръката си, дълго време се въртѣ около неіа хартиата, заедно с дъската, премина под ред пред всѣкиго от нас на масата, като че ли іа мърдаше нѣкоіа ръка. Іум и г-жа Крукс видѣли ръката, коіато вършела това.

Господин Крукс видѣл, че между Іум и г-жа Крукс се поіавило свѣтіаща ръка. Кърпата на г-жа Крукс във време на този сеанс била от нѣкаква си ръка извадена от джоба ѝ. В това също време аз забелѣзвам, че в най-крайното кіушо на стаіата под един стол се мърда нѣшто бѣло. Щом споменах за това нѣщо, изведнъж чух от удари фразата: „Уилліам, вземи това! „Ставам от мѣстото си, взимам в ръката си бѣлиа предмѣт и виждам, че това е кърпата на жена ми, свързана на възел; във възела се намѣри стеблото на розата, коіато бѣше опите преди взета. Аз занесох кърпата на разстоіание 15 крака от това мѣсто, дѣто стоеше жена ми.

От друга страна, стъкленото шише, което бѣше на масата, се подвзе във въздуха и захвана да се чува тракание по дъската. „Виждам лице“, извика Іум, „това е лицето на Филиппа... Филиппе, брате мой!“

След това шишето заедно с чашата се подвзе в въздуха и като се закрепи на едно разстоіание от осем крака над масата, одариха се едно в друго, като отговориха на нашитѣ запитваниа по този начин. Като се носѣха така из въздуха тѣзи два предмѣта, приближаваха се ту към един ту към друг от сѣдіаштитѣ около масата.

Г-н В. Крукс почувствувал нѣкаква ръка да се допира до колѣното му. На тази страна, дѣто стоѣше Госпожа А. Крукс и дѣто бѣше шишето, в промежутока на масата съгледали нѣкакъв пръст. Госпожа Крукс и госпожа И. почувствували дипиране до себе си. В промежутъка на масата пак били съгледани движешти пръсти.

Дъсчицата, коіато бѣ паднала от своето носение по въздуха къдѣ прозореца, на далеч от събранието, пак захвана да се движи; 4-5 пъти се чу да издава силен глас по потона; след това се отправи към Г-н Т. и през рамото му се отправи на масата. След това тіа още веднъж се подвзе, като допрѣ единиа си край почти до Г-жа Крукс, след туй до шишето и от там на масата, и, като застана нѣкак си вертикално, падна на масата. И чашата захвана силно да се движи.

Дъската пак се показа на промежутока на масата и отговори на питаниато ни с условни знаци; когато се издигаше до три пъти, това означаваше *Да*, когато един пъть, това означаваше *Не*.

Нѣкои от присъствуіуштитѣ видѣха една ръка да къса цвѣте от саксиата, коіато бѣше на масата; останалитѣ пък видѣха един свѣтліашт облак. След това една китка се пренесе полегка по въздуха и се предаде на госпожа И. Крукс. Тази същта ръка под-

несе друга китка на госпожа У. Крукс и іа разкъса между неіа и Іум.

След това ударитѣ ни дадоха тази фраза: „Ний трѣбва да си отидем“. По цѣлата стаіа се чуха силни удари; малко по малко тѣ захванаха да отслабват, и най сетнѣ се съвършенно прекратиха.

След това сеанса се закри. *(Следва).*

Книгата на духоветѣ.

от Аллана Кардека

Забелѣжка. — Захващаме печатанието в превод на най-главното спиритическо съчинение, което е основата на спиритическата доктрина. „Книгата на духоветѣ“ съдържа философиата на спиритизма. Фактическата страна на спиритизма е изложена в „книгата на медиумитѣ“ и моралната страна в третіо едно съчинение „небето и ада.“ Тритѣ заедно съставліават ученіето на спиритизма, както основателя му, Аллан Кардек, го е схванал.

ПЪРВА КНИГА

Първитѣ причини.

ГЛАВА ПЪРВА.

Бог.

1. Бог и безконечността. — 2. Доказателства за съштествуванието на Бога. — 3. Свойствата (attributs) на Божеството. — Пантеизм.

Бог и безконечността

1. Што е Бог?

„Бог е върховниа разум, начало на всичко.“*)

2 Какво се разумѣва с безконечността?

„Това което нема нито начало, нито конец; непознатото; всичко което се не знае то е безконечно.“

*) Текстоветѣ, които са между скобкитѣ, след всѣкой въпрос, са съштинскитѣ отговори дадени от духоветѣ. Прибавенитѣ разіасненія от автора са с малки букви за разпознаване; с обикновенни букви са само, когато образуват цѣли глави и нѣма възможност да ги смѣсат с отговоритѣ на духоветѣ.

3. Може ли да се каже, че Бог е безконечността?

„Определение не точно. Бедност на человеческиа език, който не може да определи нѣштата, които стоіат по-високо от неговиа разум“.

Бог е безконечен в своитѣ съвършенства, но безконечността е едно съвършенство; да се мисли че Бог е безконечността, значи да земем свойството на самото нѣшто и да определим едно нѣшто неизвѣстно със нѣшто още по-неизвѣстно.

Доказателство за съштествуването на Бога.

4. Гдѣ можем да намѣрим вѣрни доказателства за съштествуването на Бога?

„В аксиомата, коіато прилагате на вашитѣ науки: нѣма дѣйствие без причина. Дирете причината във всичко, което не е дѣло человеческо, тогава вашиа разум ште ви отговори“.

За да повѣрваме в Бога, стига само да хвърлим един поглед в твореніата на природата. Вселенната съштествува, значи има една причина; да се съмнѣваме в съштествуването на Бога, значи да отказваме, че всѣко дѣйствие има причина и да потвърдіаваме че *нищото* може да произведе *нѣшто*.

5. Какви следствиа можем да извлѣчем от врожденото чуство, което всѣкой человек носи във себе си за съштествуването на Бога?

„Че Бог съштествува, защото от гдѣ би произошло това врождено чуство, ако не почиваше върху нѣшто? Това е още едно доказателство, че нѣма дѣйствие без причина“.

6. Това врождено чувство, за съштествуването на Бога, което всѣкой чувствова в себе си, не е ли следствие на възпитанието и произведение на науката?

„Ако това би било тъй, защото вашитѣ диваци имат това чувство?“

Ако врожденото чувство, за съштествуването на едно върховно съштество, не бѣше освен произведение на нѣкое учение, то не би било всемирно и не би съштествувало освен у онези, които би го учели и придобили като наука.

7. Може ли да се дири първата причина на сътворението на всичко съществуіуште във вътрѣшнитѣ особенности (propriétés) на материата?

„Но тогава, коіа би била причината на тѣзи особенности? Трѣбва всѣкога да дирите една първа причина, едно начало“.

Да отдаваме първото сътворение на свѣта на вътрѣшнитѣ особенности на материата, ште каже да вземаме дѣйствието за причина, защото тѣзи особенности са от само себе си дѣйствие, което трѣбва да си има причината.

8. Какво можете ни каза относително мнѣнието, което отдава създанието на свѣта на едно случайно съединение на материата?

„Друга глупост; кой человек със здрав разум би считал *случайа* като съштество разумно? И послѣ какво е случайа? Ништо“.

Хармониата, коіато управліава пружинитѣ на вселенната, открива опредѣлени съединения и предначъртания и чрез това показва една върховна разумност. Да отдаваме създанието на свѣта на случайа, то би било велико безумие, защото, всѣкой знае, че случайа е слѣп и не може да произвожда разумни нѣшта, а един разумен случай не е вече случай.

9. Гдѣ се вижда в първата причина един върховен и всевъзвишен ум над умоветѣ?

„Има една поговорка, коіато казва: от работата се познава мастора. Е! добрѣ, погледнете създанията и дирете създателя. Гордостта ражда недовѣрието; горделивиа не търпи ништо по-горѣ от себе си, и за това си въобразіава че е дух силен! Нештастно създание, което един слаб Божи вѣтрец би унищожил!“

Съдіат силата на разума от произведенната ѝ; и като нито едно человеческо съштество не може да произведе ништо подобно каквото произвежда природата, значи първата причина на всичко е всевърховен разум на человечеството.

Каквито и да са чудесата, които произвожда человеческия ум, този ум все има в себе си едно начало; и колкото е по-велико, което произвежда този ум, толкос по-велико е началото, което има в себе си и което человѣк опредѣліава под разни имена. Това върховно начало е причина на всичко което съществува.

Свойствата (attributs) на Божеството.

10. Человек може ли да разумѣе сѫштинската природа на Бога?

„Не, нѣма потрѣбната чувствителност“.

11. Ште ли дойде день, когато ште се позволи на человека да познае тайната на Божеството?

„Когато духа на человека не ште бъде вече затъмніаван от материата, и когато чрез усъвършенствуването се приближи до него, тогава ште бъдо достоен да го види и да го познае“.

Несъвършенството на человеческитѣ качества не му позволіават да разумѣе вътрѣшната природа на Бога. В дѣтинството си человек често е сливал и слива Бога с природата и му отдава несъвършенствата си. Колкото нравственното чувство се развива у него, толкос повече неговиа разум прониква по-добрѣ нѣштата и си прави едно по-точно поніатие и по-съобразно със здравиа смисъл, при сичко че му остава още много до съвършенството

12. Като не е позволено да разумѣем сѫштинската природа на Бога, не е ли поне възможно да узнаем нѣкои от неговитѣ съвършенства?

„Нѣкои си, да; человек колкото повече се възвишава над материата, толкос по-добрѣ захваща да ги съглежда чрез мисълта“.

13. Когато казваме, че Бог е *вечен, безконечен, неизмѣнним, невеществен, единствен, всемогъщ, всесправедлив и добър*, нѣмаме ли едно точно поніатие за неговитѣ качества?

„По вашему, да, защото вие мислите че всичко знаете; но разумѣйте, че има нѣшта много по́ високо стоіащи от ума на вашиа най-умен человек, и за които вашиа език, ограничен във вашитѣ мисли и чувства, не намира никак слова и изречениа да ги изрази. Здравиа разум дѣйствително ви учи, че Бог има всичкитѣ тѣзи съвършенства в най-висока степен, защото ако би имал едно само от тѣх, не тъй съвършенно, не би бил върховен над всичко и следователно не би бил Бог. Бог за да бъде над всичко

съвършен не трѣбва да има ни най-малкото несъвършенство, което въображението би си помислило.“

Бог е *вечен;* ако би имал начало, той би произлѣзъл от хаоса, или той би бил сътворен от друг нѣкой. Със този начин малко по-малко ште възлѣзем до убеждението на безконечността и вечността.

Бог е *неизмѣнним*; ако той подпадаше на промѣнения, законитѣ, които управляват вселенната не би имали никаква трайност.

Бог е *невещественъ*, спреч, неговата природа се различава от всичко което наричаме материа; иначе не би бил неизмѣнним аштото той би подлежал на материални промѣнения.

Бог е *единственъ*; ако имаше много Богове, то не би имало ни единство на възгледитѣ, нито единство на могъштеството в поредока на вселенната.

Той е *всемогъщ* заштото е единственъ; ако нѣмаше върховна власт би съштествувало нѣшто друго, по-силно от него, и той не би бил творение над всичкитѣ творенна.

Той е *всесправедлив и безкрайно добър;* премъдростта на божественнитѣ закони се забелѣжва в най-малкитѣ нѣшта, както и във най-голѣмитѣ, и тази премъдрост не допушта никакво съмнѣние за неговата справедливост и доброта.

Пантеизм.

14. Бог съштество отдѣлно ли е? или, според мнѣнието на нѣкои си, е цѣлокупността на всичкитѣ сили, на всичката разумност в цѣлата вселенна?

„Ако би било тъй, той не би бил Бог, заштото той штѣше да бъде следствие а не причина.

„Бог съштествува, не трѣбва да имате никакво съмнѣние; това е съштественното, вѣрвайте на моитѣ думи; не се губете в един лабиринт, от който не бихте могли да излѣзете никога; това недовѣрие не ште ви направи по-добри, напротив ште станете погорделиви, като постоіанно мислите, че всичко знаете, когато в дѣйствителност ништо не знаете.

„За това оставете на страна всичкитѣ тѣзи ваши системи; има други нѣшта, които трѣбва да ви занимават повече; например, начнете от себе си, изучете вашитѣ собственни недостатъци за да можите да се освободите от тѣх, това за нас би било много по-

полезно, от колкото да настоіавате да проникните в непроницаемото".

15. Какво трѣбва да мислим относително мнѣнието, което счита всичкитѣ тѣла на природата, всичкитѣ същества, всичкитѣ глобузи на вселенната като части от Божеството, и които събрани в куп правят Божеството; сиреч какво да мислим за Пантеизма?

„Челевек като не може да бъде *Бог*, иска непременно да бъде поне една част от него".

16. Последователитѣ на тази наука, гордѣіат се, че намѣриха нѣкои от Божиитѣ свойства: Свѣтоветѣ като са безконечни и Бог е безконечен; пустотата или хаоса като не съществува, Бог е всѣкъдѣ; като Бог е всѣкъдѣ и като всичко е част нераздѣлима на Бога, смѣіат да мисліат че имат право да считат природнитѣ іавления разумни; с какво може да се възрази против тѣзи разсъждения?

„С логиката; разсъдете здраво и не ште ви бъде трудно да съврете глупостта".

Пантеизма представліава Бога като същество вещественно, което, макар че е надарено от върховен ум, при все това представліава във величествен вид това, което ние сме в малък; и тъй като материата постоіанно се преобразіава и Бог не би бил постоіанен и траен, той би подлежал на всичкитѣ лошевини, на всичкитѣ человечески нужди, и би се лишил от едно свойство да бъде: *неизмѣнним*. Ний не можим да отдадем на Бога свойствата на материата без да го унижим мисленно, и със всичкитѣ тънки хитрости на софизма не би сполучили да решиме проблемата на вътрѣшната Божиа природа Истина е, че и ний не знаем всичко подробно какъв е, но знаем добрѣ какъв може да не е; доктрината на Пантеизма противоречи с неговитѣ най-съществени свойства; слива твореца с твореннята, същото като да бихме помислили че една машина би била една част от машиниста, който іа направи.

Божиата премъдрост се открива във всичкитѣ му твореніа, както разума и изкуството на живописеца в неговата картина; но твореніата на Бога не са тѣ Бог, както и картината не е самия живописец, който іа измислил и изработил. *(Слѣдва).*

Чудесно предизвѣстіаване.

(из Revue spirite).

Следуіуштата история е заста от Мадритското спиритическо списание Irradiatior:

„Преди шест години, аз се присъединих към един млад лѣкарь в Америка, Морис Станнер, родом из Германия, гдѣто живѣеше фамилиата му. Ний се отправихме към Боливиа да изпълнем една мисиа, с коіато го бѣше натоварило Ботаническото обштество в Берлин, а именно: да изучи флората на Южна Америка и да донесе в отечеството си една богата сбирка от нови видове растениа. Г. Морис Станнер бѣше придружен от един стар слуга на фамилиата им, който, като него, знаѣше прекрасно испански.

След нѣколко дена от стъпването ни в Боливиа, ний отидохме в Пац, гъста и листата гора с широко пространство, като занесохме с нас си всичко каквото ни трѣбваше за да се издържаме през всичкото време на изучването.

Едвам се намѣрихме в тъзи самотиа и се случи една от онна бѣсни и ужасни бури, които вселіават страх и в най куражнитѣ души.

Като затворници под шатрата си, ний слушахме цѣли часове страшниа шум на гръмотевицата, ревението на урагана и шумолението на дъжда, който непреставаше да вали като из ведро. Около 6 часа вечерта буріата нѣкак утихна, но вѣтъра още продължаваше да клати шатрата ни, коіато на всѣки миг приличаше да хвръкне. Настъпи темна, печална, студена нощ и ний си легнахме с надѣжда да вкусаме малко сънь въпрѣки въпкашната гіуріултиа.

Цѣли три часа се тръкаліахме без да можим да мигнем, обладани, каквито бѣхме, от страх за нѣкаква опасност. Обаче умората надви и ний заспахме дълбоко.

Около два часа сутрината, младиа доктор биде събуден стрѣснато и той чу един глас който му викаше:

„Морис, Морис!“ косата му настръхна и един студен пот изби тѣлото му.

— Иване, Иване, извика той на слугата си, чу ли?

— Чух, отговори стария слуга, това е гласа на майка ви.

Една минута не се бѣ изминало, когато доктора чу отново да му вика един глас по-силно и по-смъртено: „Морис, Морис!“

— В името на Бога! Какво значи това Иване? извика лѣкарья.

— Незнаія какво да ви отговоріа, Господарьо, отвърна Иван, но аз съм увѣрен че това е гласа на майка ви.

Ний останахме нѣми, смаіани, вкаменени, слушаящи внимателно, и за трети пъть ний чухме твърдѣ іасно гласа на нѣкой отчаіан, който повтаріаше: „Морис, Морис!“

Ний напуснахме отведнъж леглата си, отворихме вратата на шатрата и в момента кога да излѣзем, дръпнахме се уплашени пред страшната панорама, коіато се представи пред очитѣ ни. Гората бѣше в пламъци и огъньа напредваше бързо, като обкръжаваше почти от вред шатрата ни. Ний влѣзохме бързо, взехме събранитѣ растениа и излѣзохме тичешком; след десет минути от избѣгванието ни, шатрата бѣше на пепел.

— От дѣ идѣше гласа, който ни спаси? Кой повтори името на доктора в тъзи дива самотна?

Тайната се обіасни след два месеца от случката. Лѣкарья получи едно писмо от майка си, коіато му разправѣше, че неіа сънтата нощ, като го видѣла на сънь в една голѣма опасност, извикала го силно по име три пъти. Тіа прибавіаше, че му пишѣла да го пита да ли е живо и здраво, защото безпокойствие потискало душата ѝ от както сънувала този лош сънь. Като ни съобщи писаното на майка си, доктора ни показа писмото с тѣзи думи: „тайната е обіаснена“.

Забелѣжваме на читателитѣ си че актіоритѣ в тъзи интересна историа не са хора да вѣрват лесно в илліузии, ами доктори и учени наклонни към скептицизм. Трѣбвало да са били силно убедени в реалността на горѣописаниа факт за да смѣіат да го разказват на хората.

РАЗНИ

Сполучлив отговор.—Достопочтенниа Г. Сен Мор Уилугби, съобщитава на „Daily Telegraph“ следуіущиа забелѣжителен факт, на когото сам бил свидетель. В една селска къщта в Мидланд се занимавали с опити на дъсчица и Уилугби попитал един Господин, който присъствувал там и бил голѣм скептик, повѣрвал ли би в дѣйствителността на іавленията ако получи отговор на нѣкой въпрос, мисленно зададен, който да не бъде извѣстен никому от присъствуіущитѣ. „При такова условие аз, разбира се, признавам, че това не е измама, мистификациа, но само при таквоз условие“. На часа дъсчицата се раздвижила живо и написала думитѣ: „Француска шега“. Удовлетворителен ли е този отговор? попитали скептика и на неговото отрицание, помолили дъсчицата да разіасни недоразумението; тіа бързо написала: „как се нарича шега на Француски език?“ Никой от присъствуіущитѣ не помнѣл и дотрѣбало да разгърнат речника. Като намѣрили думата, очуденна скептик възкликнал: „аз попитах на ума си—и, разбира се, никой не можѣше да знай—кой конь ште спечели наградата в Кембриджскитѣ надпрепускваниа, и, ето, четете отговора!“ притурил той, като показал в речника думата „Plaisanterie“ (шега). Това било името на един от най-добритѣ коне в тъз годишнитѣ надпрепусканиа. Но възползвал ли се е нѣкой из присъствуіущитѣ от отговора на дъсчицата, то Г. Уилугби не съобщитава.

Ново спиритическо списание.—Извѣстниа издатель на английското спиритическо списание „Review of Reviews“ (Преглед на прегледитѣ), Стед, е разпратил обіавление за основанието на един тримесечен сборник, посвѣтен за изучванието на тъй нареченитѣ *свръхестественни іавлениа,* под название „Borderland“ (приграничнa област). Целта на този сборник е да даде простор и потик на всички изследователи по тѣзи іавлениа, штото да се почене систематически и опредѣлено изучванието на новитѣ факти, които повечето се изучват днес безсвързано и по отдѣлно. „Неотколѣшнитѣ ми опити, говори той, са ме убедили, първо, че в тъй нареченитѣ оккултически (тайни) науки, се закліучават много повече истини, отколкото не си предполага обштеството и, второ, че, с малки изкліучениа, изследванието се води не твърдѣ корѣнно и систематически. С една дума, в изучванието на „приграничнитѣ“ іавлениа не се употрѣбіава систематическиа и непрекъснат метод (способ), който се употрѣбіава във физическитѣ науки“ В този сборник ште се обнародват всички такива факти, каквито се узнаіат из цѣлиа свѣт, като се разпредѣліат в съответствуіуштиа им разред, ште се указват разни начини за изследвание и ште се дават нужднитѣ разіаснениа при изучванието им. Като сътрудници ште бъдат разни кръжоци от набліудатели. За полесно материала ште се разпредѣліа така: 1) іавлениа, които зависіат единственно от самото лице; 2) іавлениа, които произтичат из умственнитѣ отношениа на двѣ или нѣколко живи лица; 3) іавлениа, които указват познание на бъдъшти събитиа; 4) іавлениа на призраци от живи или умрѣли хора; 5) іавлениа, производими изкуственно; 6) смесени іавлениа. По тоз начин ште се помогне много на спиритизма да влѣзе по скоро в числото на строго—опитнитѣ науки.

(из „Ребус“).

Жив-умрѣл.—Последніата мода в Съединенитѣ Штати е да се обзалагат за или против Г. Сеймор. Г. Сеймор, като намира че всемирното изложение на отечеството му се нуждае от едно допълнение оште, се решил да се закопае жив, на шест крака под земіата, в Чикаго. Гробниа му ковчег е готов—той е, не знам зашто, на три отдѣлениа—и Г. Сеймор ште легни в него към 15 Август; върху гроба му ште посѣіат ечемикъ и според желанието му нѣма да го разкопаіат преди да порастне ечемикьа, значи, както предполага, къмъ 24 Септември. Тогаз Г. Сеймор ште възкръсне из между мъртвитѣ.

Кметството в Чикаго не се съмнѣва че привременниа мавзолей на Г. Сеймор ште бъде мѣсто за най-обикновенна разходка от сега до 24 Септември; то е, прочее, съвършенно разположено да удовлетвори всѣкак съгражданина си, като го зарови съ нуждното тържество. Но, обаче, се е условило че гроба ште бъде пазен от стражари и че един снаріад от електрически звънци ште бъде поставен за до в гроба, штото да даде възможност на Г. Сеймор да изиска сам своето разкопаване, ако по нѣкакъв случай му стане отегчително между *къртоветѣ*.

Този вид заравіание се практикува много в Индиа и други страни, гдѣто тайната на външното самоумъртвіавание се предава от векове на поколениата.

(из Messager).

„Библиографиа“ и *„Корреспонденциа,“* по нѣмание мѣсто в настоіаштата книжка, ште останат за идуштата да се помѣстіат.

Редакциата.